

ἀλλ' ὁ Πρωτοφάλης Νικόλαος, εἶχε προλάβει νὰ κλείσῃ γερὰ τὴ θύρα τοῦ μιναρῆ, κι' ἀτάραχος κι' ἔτοιμος ν' ἀποθάνῃ σὰν ἀληθινὸς χριστιανὸς καὶ σὰν ἀληθινὸς Ἕλληνας, ἄρχισε νὰ ψάλῃ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» :

— «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν θανάτῳ θάνατον πατήσας καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν ἡμῶν χαρισάμενος».

Καὶ πρὶν οἱ Τούρκοι σπᾶσουν τὴν θύρα κι' ἀναιδοῦν γιὰ νὰ τὸν πιάσουν, ἐκεῖνος ἐπήδηξε ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τὸν μιναρῆ καὶ τὸ πτώμα του ἔπεσε μπροστὰ στὸν Σουλτάνο!

Αἰωνία του ἡ μνήμη!

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

ΠΟΛΕΜΙΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΚΑΡΙΟΥ Ο ΧΑΜΟΣ

ΧΑΡΑ σιὸ νιὸ τὸν καλονιὸ καβάλλα σι' ὄριον ἄτι,
 πού γιὰ τῆς Δόξας ξεκινάει τ' ἀστραφτερὸ παλάτι.
 Σιὸ δρόμο του μαῦρες στεριᾶς μὲ δράκους καὶ μὲ λάμιες
 καὶ ποταμιῶν γάργαρα νερά, μονιὰ τοῦ χάρου.
 Σουρρίζουν βόλια ἀνίδωτα καὶ σειέται ἡ γῆ σιὸ βρόντο
 τῶν κανονιῶν καὶ πέφτουνε σωροὶ τὰ παληκάρια,
 καὶ τὰ κοράκια κρώζουνε καὶ χαμηλὰ πετᾶνε.
 Χαρὰ σιὸ νιὸ π' ἀδείλιαστος σιοῦ πόθου τ' ὄριον ἄτι,
 φτάνει καὶ κρούει περηφάνος σιτῆς Δόξας τὸ παλάτι.
 Φίδι τὸ βόλι ὠρέχηκε τοῦ μορφονιοῦ τὰ νῶτα,
 καὶ τὰ σωριάζει ὀρμητικὰ σιὸ ρηγικὸ κατώφλι.
 Κ' ἡ πόρτα ἡ μαλαμόπορτα τρίζει, βογγάει κι' ἀνοίγει
 καὶ μύρια φῶτα — Ὀνειράτα — νὰ τὸν δεχοῦν τοῦ στέλνει
 Τῆ Δόξα ὁ νιὸς παντρεύεται κ' οἱ διαλεχτοὶ γιορτάστε,
 ἀνάψτε κόκκινα κερὰ ἀπ' τὴν κρυφὴν του φλόγα
 καὶ τραγουδώντας φέγγετε ὅθε γοργοὶ περάστε.
 Πλούσιο τὸ γαῖμα μὰ κροσὶ ξεχύνεται καὶ βάφει
 τὸ σκαλοπάτι πού ἀκριβὸ λαμπραίνει τὸ χρυσάφι.

ΚΛΕΑΡΕΤΗ ΔΙΠΛΑ